

„ОТВАРАЊЕ ДУШЕ” СЛАВИЦЕ ЂУКИЋ ДЕЈАНОВИЋ

Увек само Крагујевчанка

Као председница Скупштине Србије сада више времена проводим у Београду, али моја будућа радна каријера биће везана за Крагујевац, јер су ми три сталне и непресушне љубави – овај град, моји пријатељи у њему и посао лекара психијатра

Разговарао: Мирослав Јовановић

Позив за разговор за „Крагујевачке” председница Народне скупштине Србије прихватила је без премишљања. Требало је само одредити време и место сусрета.

„Да нас нико не омета, предлагам суботу поподне, између три и пола четири, на Клиници за психијатрију”, рекла је саговорница. Договорено.

Субота поподне је „глуво доба” у граду, а ради само ко мора. На првом спрату Клинике, пред вратима на којима пише проф. др Славица Ђукић Дејановић, на пријем чека неколико пацијената. И ја стајем у ред. Тачно у три и двадесет сестра прозива: „Нека уђе новинар!”

Госпођа Ђукић елегантно обучена, као да је у Скупштини. Љубазно се поздрављамо. Много година се познајемо, али, мислим, боље је да ја „преузем иницијативу”, јер ако би она почела да пропитује – ко зна шта би могла да дијагностикује код новинара који управо би „прозван” у професоркин кабинет.

Нисте у белом мантилу?

Најчешће пацијенте примам овако, јер докторски мантил може да има и лоше дејство на људе с којима желим добру комуникацију.

Када сте изабрани за председницу Скупштине рекли сте да нипошто нећете оставити лекарски посао. Је ли овај рад током викенда потврда тога?

Када Скупштина не заседа петком и ако немам других обавеза везаних за ф у н к ц и ј у председника, онда сам и тим даном на Клиници. Иначе, најчешће је то суботом и недељом, у било које доба дана. Исто је и празницима. Једноставно, ја не могу без лекарског рада и пацијената, то је моја права реалност.

Како вас пацијенти налазе?

Наши сусрети се заказују, а ја откад сам председница Скупштине нисам мењала број свог телефона, тако да ме људи често зову, консултујемо се, договарамо... Че-

сто ме секретарице у Скупштини питају за толики број позива, али ја за пацијенте морам да будем доступна увек када сам у прилици.

А за студенте?

Све своје обавезе као професор Медицинског факултета уредно испуњавам.

Да ли вас пацијенти, па и студенти, сада гледају на другачији начин, с обзиром да сте утицајна и врло експонирана јавна личност?

Односи са њима ни у чему се нису променили јер ја се према њима постављам само као лекар, или професор, функција у Београду је нешто сасвим друго.

Пре избора за председницу Скупштине причало се о неком амбасадорском месту?

То су биле спекулације. Ја мислим да на амбасадорска места треба да иду професионалци за тај посао, а да ми је којим случајем и понуђено тако нешто, не бих прихватила, јер онда бих стварно оставила свој лекарски посао, а то никада и нипошто нећу учинити.

Говорило се о Португалији, односно Лисабону?

То су већ биле злонамерне приче, јер у Лисабону живи мој син.

Добро, у Србији сте, али више у Београду него у Крагујевцу. Јесте ли сада Београђанка или Крагујевчанка?

Увек и само Крагујевчанка. У Београду сам провела лепе студентске дане, често сам боравила због посла, али увек ме обузме лепо осећање када, путујући овамо, угледам цркву на Опленцу или када од Баточине скренем са ауто-пута.

У Београду имате стан?

Да, супруг и ја смо још раније купили стан, па смо га касније мењали за мањи и кад сам у Београду – у њему сам.

И безбедни сте, тачније имате стално обезбеђење?

То апсолутно није била моја жеља, нити се ја осећам небезбедно, али такав је пропис и ја морам да га поштујем.

Осећате ли да вам је због сталног присуства обезбеђења некада нарушена приватност?

И приватност, и слобода. То јесу дивни млади људи, ненаметљиви, лепо васпитани, али увек су ту, поред мене. Рецимо, кад сам била на одмору у Лисабону, отишла сам са унуком на плажу, али и они су морали да буду негде у близини. Или, кад се видим са пријатељима, одем на неке приватне светковине...

Више и не возите сами?

Не, и то ми је криво, јер ја волим да возим и често сам се лепо одмарала тако што сама седнем за волан, пустим музику коју волим и направим неки круг.

Волели сте и путовања по свету?

Јесам, али сада немам времена за туристичка уживања. Недавно сам као председница Скупштине била у Паризу, видела сам прелепа државна здања, дворане, салоне, али од града нисам имала прилике ништа да видим.

Скоро је један таблоид писао како живите на „високој нози”, да имате ђакузије...?

Ма, то су глупости, какав ђакузи? Луксуз никада нисам волела, али комфор волим. Волим, као што рекох, путовања, аутомобиле, „крпиче”, лепе ципеле – као и свака жена.

Колика вам је плата као председнице Скупштине?

Ја за рад у Скупштини ништа не примам, нити сам икада за неки државни посао добијала новац. Примам плату као лекар и професор и због тога јесам у извесном финансијском минусу, али не жалим се.

Можемо ли да говоримо о вашим љубавима?

Зашто да не?

Чини ми се да вам је сада на првом месту унук?

Он је моја велика радост, дао ми је нову енергију и за њега сам изузетно везана, али, не виђам га баш често. Сада има четири године.

Ваш син са породицом, поменули сте то већ, живи у Лисабону?

Да, и он је лекар, као и снаха, ради као асистент на факултету у Лисабону и спрема докторат.

А супруг, господин Дејановић, како прима вашу велику радну ангажованост и одсуство од куће?

Ми се савршено разумемо, он ради свој посао, а ја свој. Добра је околност да је њега раније лепо „васпитала” прва супруга, која је иначе била Словенка.

Да ли је тачно да је најпедантнији „аналитичар” вашег рада – ваш отац?

Тата ми је подршка, а мама критичар. Они имају добро подељене

улоге. Тата показује велико разумевање за мој рад, храбри ме, а мама налази примедбе, али то чини због бриге, оне праве мајчинске, да нешто не погрешим, лоше урадим.

Још смо код љубави.

Моје највеће и, рекла бих, љубави у континуитету су овај град, мој посао психијатра и моји пријатељи.

И за пријатеље сада вероватно немате мање времена?

Нажалост, тако је, али када се видимо, то је потпуно испуњено, блискост међу нама је трајна. Поменула бих само Наду Стојановић, она је педијатар, другарице смо још из школе, касније су породице постале блиске, наша деца, и све је крунисано кумством.

А какви сте са Београђанима?

Чини ми се да се у Београду најмање срећем са правим Београђанима. То су људи махом досељени у Београд, а и у Скупштини је већина посланика ван Београда.

Какав је садашњи поглед из Београда као престонице на Крагујевац, да ли нас и даље гледају као провинцију?

Ја као Крагујевчанка никада нисам имала комплекс провинцијалке, јер ми то и нисмо. Уосталом, ми смо били престони град, Крагујевац и сада има шта да да Србији, а Шумадија је по свему онај део Србије који јој даје душу и карактер. Мислим да се и у престоници мења однос према Крагујевцу у позитивном смеру.

Знате ли сада шта ћете радити када вам истекне мандат председнице Скупштине?

Ту немам дилеме, моја будућа радна каријера биће искључиво везана за Крагујевац, била сам и остала Крагујевчанка до краја.

Ви сте лекар „за душу”, а имате ли у послу председника Скупштине ситуација које „ударају” и у вашу психу?

Има доста деликатних ситуација, напетости, разних конфликата, незадовољстава према којима се не може остати равнодушан.

Значи ли то да је председница Славице Ђукић некада потребан психијатар Славица Ђукић?

Од када сам лекар ове струке, увек када је требало бринула сам и о себи. Шта је нормалније од тога – ако ми је посао да толиким људима помажем да изађу из својих проблема, онда ни себе не треба да запоставим.

У овом разговору политику нисмо ни поменули.

Драго ми је због тога.